

Arrest

nr. 201 646 van 26 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 4 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie en een sjiiitisch moslim te zijn. U werd in 1992 geboren in Kerbala. U woonde uw hele leven in de Hay Hussein wijk in Kerbala. U studeerde tot het laatste jaar van de middelbare school aan de Al Afaq school, maar haalde uw diploma niet. U werkte nadien met edelstenen, als schilder en in een bakkerij.

Ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit Irak vertelt A.(...) Y.(...) Z.(...), een vriend van u, dat G.(...), één van uw beste vrienden, een relatie heeft met uw zus S.(...). G.(...) zou hierover zaken hebben gepost op een facebookgroep van jongeren in Kerbala. Hij U bent hier erg van aangedaan en besluit wraak te nemen op G.(...). U wist al sinds twee jaar dat G.(...) homoseksueel is. Ongeveer een maand nadat u te weten komt dat hij een relatie had met S.(...), vraagt u hem om seks met u te hebben. Hij gaat akkoord en u filmt de derde keer dat jullie met elkaar slapen. U wil dit beeldmateriaal gebruiken om G.(...) af te persen als hij nog eens iets met S.(...) zou proberen. U stuurt een video van u en G.(...) die met elkaar naar bed gaan naar G.(...). Deze video werd ontdekt door de vader van G.(...). Zijn vader legt klacht tegen u neer bij de politie. Op 10 juli 2015 wordt u opgebeld door een vriend die u vertelt dat er veel mensen bij uw thuis zijn en dat uw vader is geslagen. U duikt onder bij uw neef M. S. in de wijk Bab Twerij in Kerbala. Tijdens een bijeenkomst van uw stam en de stam van G.(...) op 10 of 11 juli wordt uw stam door de stam van G.(...) bedreigd. U wordt door uw eigen stam en familie publiekelijk verstoten. Op 13 juli 2015 vertrekt u naar Basra.

Op 1 augustus 2015 vertrekt u uit Irak. U vliegt van Najaf naar Turkije en reist van daar verder naar België. U komt op 31 augustus 2015 in België aan en vraagt op 4 september 2015 asiel aan.

U vreest bij terugkeer naar Irak vermoord te worden door de stam van G.(...) of gearresteerd te worden omwille van uw relatie met G.(...).

Er wordt na uw vertrek uit Irak nog een tweede zitting georganiseerd tussen uw stam en die van G.(...). Uw familie wordt gevraagd geld te betalen ter vergoeding van de problemen die u had veroorzaakt. Ondanks de publieke verstoting, houdt u heimelijk wel nog contact met uw familie. Uw familie verhuisde rond juli 2016 omwille van uw problemen naar de Hay Al Hor wijk in Kerbala.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 25 april 2013 in Kerbala; uw identiteitskaart (origineel), afgifte op 22 april 2013 in Kerbala; uw kieskaart (origineel); de woonkaart van uw vader (kopie), afgifte op 30 juni 2008 in de Al Hussein wijk, een medisch document uit België (kopie), afgifte op 12 september 2016 in Bullingen; een brief van de familie Zamel (kopie), een brief van de M.(...) stam (kopie); een rapport van de strafrechtbank van Kerbala met een verklaring van G.(...) (kopie), afgifte op 9 juli 2015; een brief van het politiebureau westelijke Abbasiyah (kopie), afgifte op 9 juli 2015, met een medisch rapport van het academisch ziekenhuis Al Hussein in Kerbala (kopie), afgifte op 9 juli 2015 en een verklaring van G.(...); en een arrestatiebevel van het Federaal Hof van Beroep van Kerbala (kopie), afgifte op 11 augustus 2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Kerbala op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Uw verklaringen zijn namelijk dermate tegenstrijdig, onwaarschijnlijk en vaag dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Het gaat vooreerst over uw verklaringen over de aanleiding tot de door u ondergane vervolging. Uw verklaringen hierover bevatten verschillende duidelijke tegenstrijdigheden. U verklaart tijdens uw eerste gehoor eerst dat u vier keer seks had met G.(...) en de vierde keer filmde (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 8, p. 9). Nadien verklaart u dat jullie slechts drie keer seks hadden en dat u dit de derde keer filmde (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 14, p. 16, gehoorverslag 12 december 2016, p. 3, p. 10, p. 19). Dit is een duidelijke tegenstrijdigheid die een kernfeit van uw asielrelaas betreft. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat het drie keer was, dat u dat niet kan vergeten en dat u bij het gehoor misschien duizelig was door uw medicatie (gehoorverslag 12 december 2016, p. 19) Deze uitleg kan uw geloofwaardigheid niet herstellen aangezien u eerst tweemaal zeer duidelijk uitlegde dat jullie vier keer seks hadden.

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over de facebookgroep die uw problemen in gang zette. U verklaart tijdens het eerste gehoor dat u geen lid was van de facebookgroep waarin G.(...) zijn relatie met S.(...) had besproken (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 11). Bij het tweede gehoor verklaart u dat u wel lid was van deze facebookgroep en dat A.(...) Z.(...) u had toegevoegd, dat u op de facebookgroep zag dat het verhaal van S.(...) en G.(...) klopte en dat u hierdoor mentaal heel veel last had (gehoorverslag 12 december 2016, p. 5). Ook over het feit of S.(...) zelf in de facebookgroep zat, zegt u bij het eerste gehoor van niet en bij het tweede gehoor van wel (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 11, gehoorverslag 12 december 2016, p. 5). Deze duidelijke tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de aanleiding van uw problemen.

Het ontbreekt daarenboven aan logica in uw asielrelaas: u bracht uzelf namelijk in gevaar zonder dat daar noodzaak toe was of enig duidelijk voordeel voor u uit zou vloeien. U vertelt dat u wraak wou nemen op G.(...) omwille van zijn relatie met uw zus, door met hem naar bed te gaan en dit te filmen. Ten eerste is het niet logisch dat u zichzelf zo in gevaar zou brengen. U filmt uzelf namelijk terwijl u seks hebt met een man, wetende dat het uitkomen van een dergelijke video een enorm gevaar voor u kan betekenen in Irak. Dat u dit risico zou nemen is niet aannemelijk, des te meer omdat u ook wel een andere manier had kunnen bedenken om G.(...) te straffen of af te dreigen, die voor uzelf niet levensgevaarlijk was. U ging ook niet met G.(...) naar bed omdat u daar behoefte toe had of zich tot hem aangetrokken voelde. U verklaart zelf dat u geen homoseksueel bent, geen liefdesrelatie met G.(...) wou en het de eerste keer ook moeilijk had om met hem naar bed te gaan (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 9). Ten tweede is het niet logisch hoe u deze video precies zou gebruiken. U vertelt dat u G.(...) zou afdreigen met de video als hij nog eens van plan zou zijn om iets met uw zus te doen. Het is vooreerst niet duidelijk hoe u op voorhand zou weten dat hij iets met uw zus zou doen en dit dan zou kunnen voorkomen, aangezien hetgeen wat gebeurd was tussen G.(...) en S.(...) altijd al voor u verborgen was gehouden (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 10). Verder is de video geen effectief drukingsmiddel. G.(...) zou namelijk weinig te vrezen hebben dat u een dergelijke video zou uitbrengen om hem te straffen, aangezien de video u evenveel schade zou kunnen toebrengen als hem. Geconfronteerd met deze vaststellingen blijkt dat u geen coherente uitleg kan geven over hoe u precies van plan was de video tegen G.(...) te gebruiken (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 17; gehoorverslag 12 december 2016, p. 8). U kan ook geen aannemelijke verklaring geven waarom u zichzelf schade zou toebrengen door het uitbrengen van de video, u zegt alleen dat u heel kwaad was en dat het u niet kon schelen wat gevolgen waren (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 17). Dit is geen afdoende uitleg, aangezien u wekenlang uw plan met betrekking tot de video voorbereidde en uitvoerde. Het was dus geen irrationele daad in een moment van woede. U kan ook niet uitleggen waarom G.(...) wel bang zou zijn dat u effectief de video zou publiek maken. U zegt enkel dat hij bang is voor zijn reputatie en dat de reputatie van zijn familie belangrijk voor hem is (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 17), maar dit houdt geen steek aangezien dit evenzeer geldt voor u en u ook op de video staat. Hiermee geconfronteerd verklaart dat het erger zou zijn als er iets gebeurd was met uw zus en dat u zichzelf hebt opgeofferd om dat te voorkomen (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 17). Deze uitleg is ook niet afdoende want de gevolgen van het uitkomen van de video brachten volgens u ook verregaande gevolgen voor u en uw familie teweeg.

Uw verklaringen over de momenten dat u seks had met G.(...) zijn daarenboven ook niet aannemelijk. U vertelt dat het drie keer gebeurde in een ontvangstruimte bij u thuis. Tweemaal was het na 23 of 23.30 uur, toen uw familie thuis was. De derde keer was het rond 21 uur, toen uw familie vertrokken was voor een etentje. Gevraagd of u voorzorgsmaatregelen nam om niet betrappt te worden, verklaart u dat uw ouders slapen, dat uw zussen aan het studeren zijn en dat ze weten dat ze niet in de ontvangstruimte mogen komen als er gasten zijn (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 17). Uit uw verklaringen blijkt dat u eigenlijk grote risico's nam toen u met G.(...) naar bed ging. Jullie waren in een ruimte van uw huis, terwijl de rest van uw familie daar ook aanwezig was. Geconfronteerd met de vaststelling dat het toch zou kunnen dat uw vader opstaat, lawaai hoort en komt kijken of er vrienden zijn, antwoordt u dat hij dat niet doet, dat de ontvangstruimte een beetje afgelegen is en dat hij weet dat u werkt of op café zit (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 16). Deze uitleg verklaart niet waarom u terwijl uw familie thuis was zonder duidelijke voorzorgsmaatregelen naar bed ging met G.(...), hoewel u wel duidelijk weet dat het betrappt worden met een man zeer negatieve gevolgen voor u kon teweeg brengen (gehoorverslag 12 december 2016, p. 18).

Ook het feit dat u uw beslissing om seks te hebben met G.(...) en dit te filmen aan uw vriend H.(...) vertelde is niet aannemelijk. Dat u een dergelijk taboe in de Iraakse maatschappij vrij zorgeloos bij een vriend aanhaalt is opmerkelijk. Nog opmerkelijker was dat u geen duidelijke reden had om dit aan H.(...) te vertellen (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 15) en dat u H.(...) zelfs niet had verteld dat u enkel met G.(...) naar bed ging om wraak op hem te nemen (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 15). U verklaart dat u het hem vertelde omdat hij uw beste vriend is en u hem vertrouwde (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 15). Dit verandert niets aan de vaststelling dat u, zonder dat er daar een noodzaak voor is, toevertrouwt aan een vriend dat u een homoseksuele daad gaat stellen zonder daarbij zelfs aan die persoon uit te leggen dat er een specifieke verantwoording is voor het feit dat u iets gaat doen dat een onaanvaardbaar gegeven vormt in de Iraakse maatschappij. U liet dus H.(...) in de veronderstelling dat u seks met G.(...) wou proberen (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 15). Dit vormt een bijkomend onlogisch en gevaarlijk aspect van uw handelen.

De conclusie is dat uw verklaringen over de aanleiding voor uw vervolging dermate tegenstrijdig en onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf zijn daarenboven ook niet geloofwaardig.

Er valt vooreerst op dat u vage verklaringen aflegt over de stammentwist en de gerechtelijke procedure met betrekking tot de video van u en G.(...). De vragen hierover moeten meerdere keren aan u gesteld worden en zelfs dan geeft u geen gedetailleerde informatie over het aantal mensen dat uw huis kwam belagen, hoe lang die belaging heeft geduurd, hoe uw ouders hebben gereageerd op de belaging, wat er precies bij uw thuis gebeurde na de belaging en wanneer u de eerste keer nadien contact had met uw familie (gehoorverslag 12 december 2016, p. 11-12). U vertelt dat er een probleem was tussen uw familie en S.(...) toen uitkwam dat zij een relatie had met G.(...), maar kan over dit probleem enkel zeggen dat haar oom haar meenam. Verder gaat u ervan uit dat zij geslagen werd maar u hebt geen concrete informatie over wat er gebeurd is en hebt hier ook niet achter geïnformeerd (gehoorverslag 12 december 2016, p. 7). U weet ook niet zeker hoeveel bijeenkomsten van de stammen er precies geweest zijn (gehoorverslag 12 december 2016, p. 15), of de eerste stammenbijeenkomst op de dag van de belaging van uw huis plaatsvond of de dag erna (gehoorverslag 12 december 2016, p.15), en hoeveel tijd er verstreek tussen de eerste en de tweede bijeenkomst (gehoorverslag 12 december 2016, p. 16). U weet ook niet sinds wanneer uw familie er van op de hoogte is dat er een arrestatiebevel tegen u is opgesteld en of ze dit arrestatiebevel op één van de zittingen verkregen (gehoorverslag 15 december 2016, p. 17). U weet ook niet precies op basis van welke wet het arrestatiebevel tegen u is uitgevaardigd maar dat het gaat om verkrachting van een man. U zegt dat het sowieso strafbaar is dat mannen, ook met wederzijdse toestemming, met elkaar naar bed gaan en dat er levenslang op staat. Er wordt dan gevraagd of de wet de levenslange straf vermeldt, waarop u terugkrabbelt en zegt dat u niet weet in welk artikel het staat maar dat het zeker een grote straf is die erop staat. Vlak daarachter zegt u dat u niet weet hoeveel jaar straf in de wet wordt vermeld, maar dat de rechter doorgaans tien à vijftien jaar geeft (gehoorverslag 12 december 2016). Bij deze verklaringen valt het allereerst op dat u niet precies weet op basis van welke wet u wordt aangeklaagd, hoewel dit toch wel van zeer groot persoonlijk belang voor u is. Verder is uw kennis van de Iraakse wet met betrekking tot homoseksualiteit ontoereikend, daar homoseksuele handelingen met wederzijds instemmen niet expliciet strafbaar zijn in de Iraakse strafwet (zie informatie bijgevoegd aan administratief dossier). Sodomie tegen de wil van de ander is strafbaar met een maximumstraf van 15 jaar, niet met levenslang.

U weet ook niet hoe het momenteel met uw vriend H.(...) is en hebt dit ook niet gevraagd (gehoorverslag 12 december 2016, p. 13). H.(...) was nochtans, naast G.(...), uw beste vriend (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 7). U had ook bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat u H.(...) had proberen te bereiken toen de problemen begonnen bij uw thuis maar dat u hem niet kon bereiken en dat u niet wist wat er met hem gebeurd was (vragenlijst DVZ, p. 2). Hiermee werd de indruk gewekt dat H.(...) ook nauw betrokken is bij het verhaal en dat u hem daarom probeerde te contacteren. U verklaart echter bij uw tweede gehoor dat u nadat u hoorde van de incidenten bij uw thuis enkel uw familie probeerde te bellen en niemand anders (gehoorverslag 12 december 2016, p. 13). Dit strookt niet met wat u eerder verklaarde, met name dat u H.(...) had proberen bellen. Er wordt u dan gewezen op het feit dat u bij DVZ had verklaard dat u H.(...) had proberen bellen, waarop u zegt dat dat later was en dat zijn telefoon uitstond (gehoorverslag 12 december 2016, p. 13). Deze uitleg verklaart niet waarom u niet aanhaalde dat u hem had proberen te bellen toen u expliciet werd gevraagd of u buiten uw familie nog iemand anders had proberen bellen. U verklaart dat u niet van hem weet omdat u mentaal niet in staat bent om te kijken hoe het met anderen gaat (gehoorverslag 12 december 2016, p. 14). Het is ook niet logisch dat u verklaart nu niet in staat te zijn, anderhalf jaar na de feiten, om contact op te nemen met H.(...) en dit wel kon vlak na de feiten.

Bovendien is het niet logisch dat uw familie zo zwaar zouden worden aangepakt door de familie van G.(...). Zoals u zelf bevestigt (gehoorverslag 12 december 2016, p. 19), had G.(...) uw familie oneer aangedaan door een relatie met S.(...) te beginnen, dus uw familie kon de familie van G.(...) minstens evenveel verwijten, als de familie van G.(...) aan u. Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u eerst ontwijkend over Iraakse stammen die met elkaar ruzie maken over dieren die de grens van de stam overschrijden. Wanneer de vraag nogmaals wordt gesteld verwijst u naar de sterke positie van de stam van G.(...) (gehoorverslag 12 december 2016, p. 19). Dit verklaart niet waarom uw familie de acties van G.(...) ten aanzien van S.(...) en de schending van hun eigen eer niet aanwendde in de onderhandelingen met zijn stam. U haalde voordien ook al aan dat uw familie niets kon doen omdat ze geen bewijs hadden. Dit klopt niet omdat er wel facebookposts over deze relatie waren. U vraagt daarover retorisch wie dat gaat hen voor regelen. Het zou echter logisch zijn dat u dat zelf doet, aangezien u de facebookposts had gezien. Hiermee geconfronteerd verandert u uw verklaringen en zegt u dat er videobewijs nodig is en dat uw familie de relatie met S.(...) niet bekend wou maken omdat ze al genoeg problemen hadden (gehoorverslag 12 december 2016, p. 19). Het klopt ten eerste niet dat men bij een stammentwist videobewijs nodig heeft om een geheime relatie aan te klagen. Bovendien valt het op dat u uw verklaringen over het bewijs dat nodig zou zijn aanpast aan de opmerkingen van het CGVS. Ten tweede is het niet logisch dat uw familie zou moeten betalen voor alle schade en u zou moeten verstoten (gehoorverslag 12 december 2016, p. 15) als de zoon van de andere familie ook uw familie schade toebrengt.

U legt ook incoherente verklaringen af over met wie van uw familie u nog contact hebt: bij uw eerste gehoor vertelt u dat u van uw familie enkel contact hebt met S.(...) en uw neef Mohammed (gehoorverslag 10 oktober 2016, p. 6 en p. 22). Bij het tweede gehoor vertelt u dat u mondeling contact hebt met uw moeder en uw zussen Z.(...) en T.(...) en dat u enkel schriftelijk contact hebt met S.(...) omdat het tussen jullie nog altijd moeilijk is omwille van wat u zag in de facebookgroep (gehoorverslag 12 december 2016, p. 7). Uw contact met S.(...) zou dus minder goed zijn dan met de rest van uw familie, terwijl u dit bij het eerste gehoor omgekeerd voorstelde.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Er kan ook geen geloof worden gehecht aan de aanleiding die u voor deze vervolgingsfeiten aanhaalt. Deze feiten kunnen bijgevolg geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en de woonkaart van uw vader kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De brieven van de stammen die u neerlegt zijn kopies van korte, met de hand opgestelde documenten die geen officiële elementen bevatten. Het gaat dus om documenten met een geringe bewijskracht die niet van die aard zijn dat ze de eerder aangehaalde lacunes in uw verklaringen kunnen weerleggen. Hetzelfde geldt voor de documenten van de politie en de rechtbank. Dit zijn kopies met een beperkte bewijswaarde, waarvan er verschillende bovendien enkel voor intern gebruik binnen de rechtbank lijken zijn. U kan niet duidelijk uitleggen hoe de familie van G.(...) daaraan geraakt (gehoorverslag 12 december 2016, p. 16-17). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt bovendien dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten frauduleus te laten aanmaken in Irak, kan het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. Het medisch document staat enkel dat u aan een depressie en slapeloosheid lijdt omwille van de situatie van uw familie in Irak en de onzekerheid over uw eigen situatie. Dit toont niet aan dat de vervolgingsfeiten die u aanhaalt plaatsvonden. Daarenboven wordt er in dit document vermeld dat u droevig bent om een vriend die overleden is in Irak. Tijdens de gehoren kwamen er geen problemen in verband met een overleden vriend ter sprake. U geloofde wel lange tijd dat G.(...) overleden was, maar het zou opmerkelijk zijn dat u hier zo zwaar psychisch onder zou lijden aangezien u zeer boos op hem bent omwille van zijn relatie met S.(...) en de problemen die eruit voortvloeiden. De inhoud van het medisch document strookt dus niet met uw verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in

Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Kerbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Kerbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens de titel van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de commissaris-generaal.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/2, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat de beslissingen betreft die zijn opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet.

2.3. Onderhavig beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen, bedoeld in artikel 39/2, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, indien er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stipt aan dat hij een spontane en coherente uitleg heeft gegeven, dat zijn relaas geloofwaardig is en dat hij heeft meegewerkt aan de bewijsvoering. Volgens verzoeker veroorzaakt de aanwezigheid van een tolk onvermijdelijk voor misverstanden. Hij verwijt de verwerende partij de beslissing niet doeltreffend en niet objectief te hebben gemotiveerd.

Verzoeker stelt dat hij verschillende stukken ‘in origineel’ heeft neergelegd, terwijl de verwerende partij deze documenten verwerpt omdat deze vals zouden zijn. Er zou sprake zijn van een overtreding van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet omdat de commissaris-generaal de documenten, die verzoeker in zijn middel opsomt, gewoon van tafel heeft geveegd, hetgeen volgens verzoeker indruist tegen arresten van het EHRM en de Raad, die hij citeert.

Verzoeker herhaalt dat zijn relaas wel geloofwaardig is en dat hij zich aanvankelijk in een andere wijk van Karbala diende te vestigen en dat zijn familie zich thans bevindt in een vluchtelingenkamp in “Al Guia”. Naar aanleiding van het argument van de verwerende partij dat, gelet op de context, verzoeker een buitensporig risico liep in verhouding tot het voordeel dat hij hoopte te bekomen, bevestigt verzoeker dat homoseksuelen 10 jaar gevangenisstraf riskeren in Irak en geeft hij toe dat hij buiten verhouding heeft gereageerd.

Vervolgens geeft verzoeker aan dat hij vele psychologische klachten heeft als gevolg van zijn problemen en wordt hij gevolgd door een psychiater. Verzoeker lijdt aan een chronisch slaapttekort ingevolge de toestand van zijn familie in Irak.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt verzoeker zich in zijn middel tot het citeren van het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 23 maart 2017 en de stelling dat deze inlichtingen in strijd zijn met de beweringen van de verwerende partij.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Verzoeker voegt bij zijn gedinginleidend verzoekschrift geen bijkomende stukken toe.

3.2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend, maar maakt middels een aanvullende nota van 7 februari 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' *"Irak Veiligheidssituatie in Zuid-Irak"* van 18 juli 2017 en de 'COI Focus' *"Irak: de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer"* van 11 oktober 2017.

3.2.3. Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van verzoeker middels een aanvullende nota volgende bijkomende stukken neer:

- Psychologisch attest van 6 februari 2018 van de psychotherapeute T. R.;
- Attest van het ministerie van migratie en immigratie van 20 januari 2017 in het Arabisch (met vertaling);
- Overlijdensakte van dhr. M. A.-M. van 31 januari 2017 in het Arabisch (met vertaling);
- Ontvangstbewijs van internationale geldstorting via 'Western Union' voor verzoeker vanuit Karbala.

3.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.4. De bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Beoordeling

3.5.1. De bestreden beslissing vermeldt *in fine* uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. In deze beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats aangestipt dat de verklaringen van verzoeker een aantal tegenstrijdigheden bevatten, met name over de vraag hoeveel keer verzoeker seks had met G. en welke keer hij had gefilmd, alsook over

de vraag of hijzelf en zijn zus S. tot de *facebook*-groep behoorde die de problemen in gang hadden gezet. Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat het uiterst onwaarschijnlijk is dat verzoeker, die zelf geen homoseksueel zou zijn, zichzelf zou filmen terwijl hij seksuele betrekkingen heeft met een man, omdat dit een enorm gevaar kan betekenen in Irak, terwijl er andere methodes te bedenken zijn om G. onder druk te zetten omdat deze laatste een amoureuze relatie zou hebben met verzoekers zus. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet kan verduidelijken hoe hij de video als drukingsmiddel zou inzetten. Verzoeker lijkt geen oog te hebben voor de verregaande gevolgen die het uitlekken van de video voor hemzelf en zijn familie teweeg zouden brengen, hetgeen niet aannemelijk is. Bovendien zijn de verklaringen over de momenten dat verzoeker seks zou hebben gehad weinig plausibel, aangezien zijn familieleden thuis waren en het risico op betrapping bijgevolg erg groot is. Verder acht de commissaris-generaal het onlogisch dat verzoeker zijn plannen aan zijn vriend H. zou hebben ontvouwd, gelet op de geringe aanvaarding van homoseksuele handelingen in de Iraakse maatschappij.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op de vage verklaringen van verzoeker betreffende de vervolgingsfeiten zelf. Zo blijkt verzoeker weinig concrete informatie te kunnen geven over de belaging door de familie van G. en de stammenbijeenkomsten naar aanleiding van de video. Verzoeker kan ook geen antwoord bieden op de vaststelling dat zowel zijn familie als de familie van G. oneer werd aangedaan, zodat niet kan worden ingezien waarom zijn familie zo zwaar zou worden aangepakt. Verzoeker lijkt evenmin goed op de hoogte te zijn van het arrestatiebevel dat tegen hem werd uitgevaardigd en van de strafbaarstellingen van homoseksuele handelingen in de Iraakse wet. Tevens werd vastgesteld dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over de contacten die hij had met familie en vrienden in Irak. De documenten betreffende de stammetwist en de gerechtelijke stukken kunnen de ongeloofwaardigheid van het relaas niet opheffen en de medische stukken tonen niet aan dat de vervolgingsfeiten zouden hebben plaatsgevonden, zo stelt de commissaris-generaal.

Aangaande de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de landeninformatie gewezen op het feit dat het aantal burgerslachtoffers in de Zuid-Iraakse provincies, waaronder de provincie Karbala, veel lager ligt dan in de Centraal-Iraakse provincies en dat de aanslagen eerder uitzonderlijk en doorgaans kleinschalig zijn. De recente strategie van IS om diep in het sjiitische zuiden van Irak spectaculaire aanslagen te plegen, heeft niet tot gevolg dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

3.5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5.3. Verzoeker illustreert zijn bewering niet dat hij wel degelijk een spontane en coherente uitleg zou hebben gegeven. Deze bewering is dus niet van aard om de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal betreffende de ongeloofwaardigheid van het relaas aan het wankelen te brengen. Daarnaast maakt verzoeker ook gewag van misverstanden door toedoen van de aanwezigheid van een tolk, maar hij reikt geen concrete voorbeelden aan van misverstanden die aan de aanwezigheid van een tolk zouden kunnen worden toegeschreven.

3.5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat hij vrees koestert omdat *"ik (...) beschuldigd (ben) van iets dat ik niet gedaan heb (...)"* (AD, stuk 22, Vragenlijst DVZ 20 januari 2016, vraag 4), terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende verklaarde: *"Ik heb dat meerdere keren gedaan en de vierde keer heb ik hem gefilmd."* (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 10 oktober 2016, p. 8). De Raad stelt vast dat verzoeker aanvankelijk liet uitschijnen dat hij geen enkele verantwoordelijkheid droeg, terwijl hij nadien verklaarde dat hij meermaals homoseksuele handelingen heeft gesteld en deze zelfs heeft gefilmd. Ter terechtzitting werd verzoeker hiermee geconfronteerd. Verzoeker kon echter geen deugdelijke verklaring aanreiken voor de totaal onverenigbare versies die hij gaf over zijn eigen verantwoordelijkheid bij de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de door hem

gekoesterde vrees. Samen met de commissaris-generaal merkt de Raad op dat verzoeker tevens uiteenlopende verklaringen aflegt over het aantal keren dat hij homoseksuele betrekkingen met G. had en welke van deze keren hij had gefilmd: tijdens zijn eerste gehoor stelt hij dat hij het meerdere keren gedaan heeft en dat hij de vierde keer heeft gefilmd (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 10 oktober 2016, p. 8-9), tijdens zijn tweede gehoor stelt hij dat hij drie keer seksuele gemeenschap had en dat hij drie keer (aanvankelijk), hetgeen hij later corrigeert, enkel de derde keer, een opname had gemaakt (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 12 december 2016, p. 10). In zijn middel beweert verzoeker dat hij een coherente uitleg zou hebben gegeven, maar dit blijkt niet uit de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker slaagt er in elk geval niet in aannemelijke verklaringen aan te reiken voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, die nochtans de kern van zijn asielrelaas raken. Verzoeker kan deze fundamentele tegenstrijdigheden ook niet wijten aan de aanwezigheid van de tolk, aangezien tijdens het gehoor van 12 december 2016 duidelijk werd afgetoetst dat beiden elkaar goed verstaan (*Ibid.*, p. 4), waardoor eventuele misverstanden van de baan konden worden geruimd.

3.5.5. Meer in het algemeen dringt zich de vaststelling op dat de door verzoeker geschetste gang van zaken, gezien de Iraakse maatschappelijke context (AD, stuk 21, Landeninformatie, document 4, 'Thematisch ambtsbericht over de situatie van lesbiennes, homoseksuele, biseksuelen en transgenders (LHBT's) in Irak', Ministerie van Buitenlandse Zaken (NL), juni 2012) volstrekt onrealistisch overkomt. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk zichzelf niet als homoseksueel te beschouwen (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 10 oktober 2016, p. 9). Toch zou verzoeker - tegen zijn zin - (*Ibid.*, p. 15) hebben aangestuurd op seksuele betrekkingen met G., die wél homoseksueel zou zijn en hiermee instemde, en zou hij deze activiteiten op video hebben vastgelegd (*Ibid.* p. 9 en 16-17). Verzoeker stelde deze seksuele handelingen met G. in de receptieruimte van zijn ouderlijk huis terwijl de overige gezinsleden thuis waren (*Ibid.*, p. 17), hetgeen bijzondere risico's inhield, die verzoeker echter minimaliseert. Bovendien zou hij de video-opnames gemaakt hebben om G. onder druk te zetten en te chanteren omdat deze laatste, ondanks zijn homoseksualiteit (*Ibid.* p. 9), die later door verzoeker weliswaar wordt genuanceerd (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 12 december 2016, p. 10), verliefd zou zijn op S., de zus van verzoeker, en bij het uitgaan geprobeerd zou hebben om haar (fysiek) te benaderen (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 10 oktober 2016, p. 9). Op welke wijze hij G. onder druk zou zetten met de video-opnames, is volslagen onduidelijk (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 12 december 2016, p. 8). Verzoeker zou immers vooral zichzelf hiermee in een bijzonder lastig parket brengen. Het relaas van verzoeker mist elke logica.

3.5.6. Blijkbaar is verzoeker zich wel bewust van de maatschappelijke context en is hij op de hoogte van het feit dat het openlijk beleven van homoseksualiteit in Irak problematisch is: "*bij ons is dat streng verboden*" (*Ibid.* p. 9). Het komt dan ook des te meer onbegrijpelijk voor dat verzoeker, die zichzelf buiten de LHBT-gemeenschap situeert, het plan zou hebben opgevat om homoseksuele gedragingen te stellen en hiervan een video-opname te maken. Bovendien zou verzoeker zijn plannen hebben ontvouwd aan zijn vriend H., die uiteraard 'een beetje verrast was' (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 12 december 2016, p. 10) en zou hij de bijzonder compromitterende video-opname op eenvoudige vraag aan G. hebben overgemaakt (*Ibid.* p. 9), zonder de nodige voorzorgen te nemen om te beletten dat de betrokken individuen zouden kunnen worden getraceerd. De ongeloofwaardigheid van dit relaas maakt dat het evenmin aannemelijk is dat de door verzoeker op theatrale wijze verwoorde huidige situatie "*Het leven van mijn familie is totaal vernield*", (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 10 oktober 2016, p. 8) hiervan een gevolg zou zijn. In zijn middel geeft verzoeker toe dat hij buiten verhouding heeft gereageerd, maar deze affirmatie is niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Ook uit het gegeven dat verzoeker zich aanvankelijk in een andere wijk van Karbala diende te vestigen en dat zijn familie zich thans in een vluchtelingenkamp in "*Al Guia*" (*sic*, mogelijk 'Al Ghazaliya') zou bevinden, blijkt niet dat zijn relaas geloofwaardig zou moeten worden geacht.

3.5.7. In zijn middel wijst verzoeker erop dat hij verschillende originele stukken heeft neergelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat enkel het neergelegde nationaliteitsbewijs, het identiteitsbewijs en de kieskaart originelen waren (AD, stuk 20, Documenten, stukken 1-3). In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: "*Uw identiteitsdocumenten (...) kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.*" Van de overige stukken, met name brieven van de familie, een rapport van de strafrechtbank, een brief van het politiebureau en een arrestatiebevel van het Federaal Hof van Beroep (*Ibid.*, stukken 6-10) werden enkel kopieën neergelegd. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat deze zomaar van tafel zouden worden geveegd. Over deze stukken wordt door de commissaris-generaal het volgende overwogen: "*De brieven van de stammen die u neerlegt zijn kopies van korte, met de hand opgestelde documenten die geen officiële elementen bevatten. Het gaat dus om documenten met een geringe bewijskracht die niet van die aard zijn dat ze de eerder aangehaalde lacunes in uw verklaringen kunnen weerleggen. Hetzelfde*

geldt voor de documenten van de politie en de rechtbank. Dit zijn kopies met een beperkte bewijswaarde, waarvan er verschillende bovendien enkel voor intern gebruik binnen de rechtbank lijken zijn. U kan niet duidelijk uitleggen hoe de familie van G.(...) daaraan geraakt (gehoorverslag 12 december 2016, p. 16-17). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt bovendien dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten frauduleus te laten aanmaken in Irak, kan het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken." Dat bij verwerping ervan de Raad niet dient aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten (RvS 20 november 2012, nr. 221.428; 27 februari 2001, nr. 93 591). Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

3.5.8. Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij in 2016 via 'Western Union' een geldsom ontving van zijn familie in Irak. Volgens verzoeker hebben medewerkers van 'Western Union' opgemerkt dat deze overschrijving plaatsvond en er dus contact was tussen verzoeker en zijn familie, hoewel hij officieel door zijn familie verstoten was (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 12 december 2016, p.8). Verzoeker beweerde dat medewerkers van 'Western Union' deze informatie hebben uitgelekt, waardoor zijn familie vanuit Karbala werd verdreven naar Bagdad. Op 30 januari 2017 zou zijn vader ingevolge de problemen zijn vermoord, hetgeen hij pas later te weten is gekomen. Verzoeker legt bij zijn aanvullende nota een kopie neer van een ontvangstbewijs van een internationale geldstorting via 'Western Union' vanuit Karbala van 1 november 2016 (Aanvullende nota verzoeker 22 februari 2018, stuk 4), maar deze toont niet aan dat zijn familie omwille van deze internationale overschrijving bijkomende problemen zou hebben gekend. Verzoeker legt tevens een kopie neer van een attest van het ministerie van migratie en immigratie van 20 januari 2017 waarin wordt gesteld dat dhr. A.-M. M. A. op 10 januari 2017 werd geregistreerd als vluchteling vanuit de provincie Karbala naar de provincie Bagdad. Uit dit stuk kan echter geenszins worden afgeleid dat het vertrek van dhr. A.-M. M. A. vanuit de provincie Karbala naar de provincie Bagdad te maken heeft met de problemen van verzoeker. De Raad stipt bijkomend aan dat het hoofdzakelijk in het Arabisch opgestelde kopie in zijn hoofding "*Ministry of Displaced and Migrants*" vermeldt, hetgeen lijkt te impliceren dat deze overheidsdienst door ontheemden en migranten zou worden bemand, terwijl men zou verwachten dat er "*Ministry of Displacement and Migration*" vermeld zou zijn. Verzoeker legde ook een kleurenkopie neer van een overlijdensakte van dhr. A.-M. M. A. van 31 januari 2017. Samen met de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het op basis van de vermelding van de (familie-)namen niet mogelijk is om na te gaan of de vertaalde stukken werkelijk op verzoekers vader betrekking hebben aangezien verzoeker zelf ook deze namen (A.-M. M. A.) draagt. Uit het document blijkt dat de overledene op 30 januari 2017 geraakt zou zijn door kogels in borst en buik, maar hieruit kan niet worden opgemaakt dat dit overlijden verbonden is met het asielrelaas van verzoeker, die reeds sedert de ramadan-maand van 2015 uit zijn land van herkomst vertrokken was.

3.5.9. Vervolgens geeft verzoeker in zijn middel aan dat hij vele psychologische klachten heeft als gevolg van zijn problemen en wordt hij gevolgd door een psychiater. Verzoeker lijdt aan een chronisch slaapttekort ingevolge de toestand van zijn familie in Irak. Uit het document van de Dienst Neurologie van het ziekenhuis in Malmédy, dat verzoeker eerder had neergelegd (AD, stuk 20, Documenten, medisch document België, 12 september 2016), blijkt dat verzoeker depressieve kenmerken en slapeloosheid vertoont "*en relation avec les craintes qu'il nourrit pour sa famille en Irak ainsi que la tristesse d'un frère/ami qui y est décédé*". In het psychologisch verslag van 6 februari 2018, dat verzoeker ter terechtzitting neerlegde (Aanvullende nota verzoeker, stuk 1, psychologisch attest), worden slapeloosheid, nachtmerries somatische pijnen, paniekaanvallen, droefenis en onmacht vermeld hetgeen kan wijzen op post-traumatische stress. De Raad is van oordeel is dat de neergelegde medische stukken geen zekerheid verschaffen omtrent de aard van de psychische problemen, noch omtrent de eventuele invloed van deze problemen op de afgelegde verklaringen, noch omtrent de oorzaak van deze problemen (cf. RvS 1 februari 2010, nr. 5265 (c)). Bovendien wordt in het document van de Dienst Neurologie van het ziekenhuis in Malmédy het overlijden van een broer/vriend vermeld, terwijl verzoeker hiervan in het kader van zijn asielrelaas geen gewag heeft gemaakt. De medische stukken zijn niet van aard om de vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende de ongeloofwaardigheid van het relaas niet aan het wankelen te brengen.

3.5.10. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Luidens dit verdragsartikel is een vluchteling elke persoon "*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit*

bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.

3.5.11. Wanneer er, zoals in onderhavig geval, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er evenmin reden om dit te toetsen aan de hierboven weergegeven voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, waardoor de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling kennelijk ongegrond is.

3.5.12. Aangaande het “(o)nderzoek vanuit de hoek van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut” voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.5.13. In zoverre verzoeker zijn risico op ernstige schade koppelt aan zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken waardoor hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

3.5.14. Verzoeker citeert het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 23 maart 2017 en de stelling dat deze inlichtingen in strijd zijn met de beweringen van de verwerende partij.

3.5.15. Het citeren van het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is *in casu* irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te bieden aan reislustige westerlingen die naar Irak zouden willen vertrekken (*cf.* RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker verliest tevens uit het oog dat de veiligheidssituatie in Irak sterke regionale verschillen vertoont, waardoor informatie, die betrekking heeft op het gehele grondgebied, weinig dienstig is en er zich een beoordeling van de veiligheidssituatie per regio opdringt. Hoewel in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar ‘het land van herkomst’, dient opgemerkt dat in artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt gesteld dat er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vanuit juridisch oogpunt geen probleem vormt.

3.5.16. Verzoeker is geboren in de stad Karbala en verbleef daar tot zijn vertrek (AD, stuk 22, Verklaring DVZ, 20 januari 2016, p. 4). Uit de landeninformatie die de verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd, blijkt dat de Zuidelijke provincies in Irak (Babil, Basra, Karbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en Al-Muthanna) zich onder controle bevinden van de Iraakse autoriteiten en dat geen enkele stad of nederzetting door IS wordt gecontroleerd (Aanvullende nota CGVS, COI Focus “*Irak Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*”, 18 juli 2017, p. 8). In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat het in de Zuidelijke provincies, niet tot directe confrontaties kwam tussen het Iraakse leger, de milities en *Popular Mobilization Units* (PMU) enerzijds, en IS anderzijds, behalve in de provincie Babil, die aan

Bagdad grenst. Het aantal terreuraanslagen is in de zuidelijke provincies eerder beperkt en vertoont een dalende trend. Er heerst wel een slechte economische situatie en onderlinge confrontaties tussen de sjiitische milities kunnen mogelijk voor problemen zorgen. Nochtans ligt het aantal geweldslachtoffers in de zuidelijke provincies veel lager dan in Centraal-Irak en Bagdad. Specifiek voor Karbala, waar ongeveer 1 miljoen mensen wonen en waar de sjiieten een ruime meerderheid vormen, waren de laatste jaren slechts enkele tientallen dodelijke slachtoffers te betreuren als gevolg van geweldsincidenten (*Ibid.*, pp. 22-24). In de beslissing wordt gesteld dat aanslagen in de provincie Kerbala uitzonderlijk blijven en doorgaans kleinschalig zijn. Uit de landeninformatie die bij de aanvullende nota werd gevoegd, blijkt ook dat 'Het Iraakse Zuiden' niet enkel over de weg bereikbaar is, maar dat er internationale luchthavens zijn in Basra en Najaf zodat personen die wensen terug te reizen niet via Centraal-Irak dienen te reizen (Aanvullende nota CGVS, COI Focus "*Irak: de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer*", 11 oktober 2017). Uit de beschikbare informatie kan niet worden besloten dat er thans in Zuid-Irak in het algemeen, of in de provincie Karbala in het bijzonder, sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

3.5.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN